

8. Mar. 1843

FACTS

Date:

8. Mar. 1843

Page number:

Dagbog A, side 139-140

TRANSCRIPTION

8 Martz

Underlige Verden! hvor længe hænger jeg dog ved Dig – hvortit drages jeg henimod dine Glæder og ønsker at kunne dele dem, men altid stødes jeg tilbage og maa føle mig som en fremmed Fugl, hvis Qvidder imellem kan more, men som man dog negter Alt, naar han beder om Lidt af det Verden kalder Lykke. Da opstaaer Ønsket saa naturligt hos mig om at kunne trække mig tilbage fra den Verden, der ingen Lykke har for mig, tilbage til det dunkle Hjertekammer, lade det være min Celle, Moders Billede min Madonna, og saa sige Verden Farvel. Men til at føre Munkeliv ruller endnu Blodet for hedt gennem mine Aarer. En smuk, venlig Pige kan med •140• eet Ord kalde min hele Livslyst tilbage; og jeg er saaledes som en Boldt for de forskjelligste Luner. Gode Gud! hvad Gavn gjør jeg paa denne Jord? Jeg mødte engang i Grønningen to Mænd, de vare fattigt klædte, under Armen bar den ene en lille sort Kiste, hans Lommetørklæde var lagt om den op over Skulderen – den Lille var dog tung at bære til Graven – Hjemme i den fattige Stue sad vel Moderen grædende over den Lille, hun nylig saae, før Kisten blev lukket – hvorfor græd du, gode Kone? den lille Høi, der dækker Dit Barn er maaskee allerede jevnet, Dit Barn som Du fødte med Smerte og pleiede Nætter og Dage tænker Ingen paa uden Du, o, kunde jeg gjengive Dig den Lille og selv tage hans Plads under Græstørven – Du græder for Dit Barns Død – jeg maa græde over mit Liv!

–

Aske-Tuesday Morning
1797
Marth

her med dog mere en tidligere forbindelse mellem mit
 Arbeid og mit Sind end jeg stundom har villet tilstaae.
 Jeg er ulige bedrøvet, og virkelig kun fordi mit Ar-
 beide ikke længer har det kinende og trøttende for mig
 som tidligere. Ja, var det ikke allerede forklædt i Be-
 gyndelsen, da tror jeg at jeg skulde have maaget det ind,
 da jeg føler, hvorpaa det kommer an, nu da jeg med
 glæde kan lakke Skjønheder frem af de enkelte Ting.
 En stemmig forestaelse mig imorges: en Dømmetale
 af Aften; det er misligt, men jeg har Mad dertil,
 den opsatte jeg det til Aske onsdag var forbi, jeg vil
 ingen Askefarve have ind i dem! jeg er forøvrigt ikke
 æstetisk, for den Maade.

8. Marts

Underlige Verden! hvor hænger jeg dog ved sig -
 hørtet drages jeg henimod sine Glæder og ønsker
 at kunne dele dem, men altid stader jeg tilbage og
 man føle mig som en fremmed Tugl, hvis Fødder
 imellem kan more, men som man dog nægter Alt,
 naar man heder en lidt af det Viden kaldes Røkke. Da
 opstaaer Quælet saa naturligt hos mig om at minne
 trokke mig tilbage fra den Verden, der ingen rigt-
 her for mig, tilbage til det dunkle Kjørt-kammer,
 lade det være min Gælle, Madens Billede min
 Madonna, og saa sige Verden Farvel. Men, til at
 føre Munkeliv ruller endnu Bladet for hvert øjen-
 meer mine Aarer. En smuk, venlig Bogen kan med

140. et Ord kalde min hele Længst tilhæng, og jeg er
saaledes som en Baller for de forskjelligste Længer.
Gode Gud! hvad Gavn giver jeg paa denne Jord? I min-
te engang i Grøningen to Mænd, der vare fattigt
klædt, under Armen har den ene en lille sort Kiste,
hans Kommeteklæde var lagt over den op over
Skulderen - den lille var dog tung at bære til Gaven-
Hjemme i den fattige Stue sad vel Madmen grædende
over den lille, min nylig saar, for Kisten blev lukket -
hvorfør græd du, gode Kone? den lille Plac, den søkkes
Lidt Barn er maaskee allerede gævet, Lidt Barn som
du fødte med Smerte og plejede Nætter og Dage tænke
ingen paa uden du, o, kunde jeg gjengive dig den lille
og gele tage hans Plac under Præstevægen - du græder
for Lidt Barns Død - jeg maa græde over mit Liv! -

Ikke min - men Din Villie skal! 14 Martz.

Lidt er i dag min afslidte Faders
Fædselsdag. Spør maa jeg i
Opførelsen om at Thordage
har ogsaa forlovet sig. For
8 Dage siden døde min Onkel
i Hvidkjøbing. Saaledes bringe
se sorgfulde og gladelige Tanker
gjennem mit skjøne Hoved.
Hvorfor faar jeg Kraft og
Ro, Mod og Glæde til at leve.
Tiden iler, og minde jeg spore
den, da vilde jeg, thi den
har lært mig: at jeg forstaa ikke
at bringe den, saa er det jo
helst at den er forbi for mig.
Hvor jeg dog ogsaa passer daad.